

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Az Uj Cimbor nagy rajzgyűjteményéből.

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl
volt egy gyönyörű szép meseerdő... — Elképzelte és
megfestette: Ekkert Ágnes, a Ref. Leányg. III. oszt. növ.

V. ÉVFOLYAM
16. szám

1937. JUNIUS
1.

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

A nyári toborzóverseny

Kis cimboráink, akik eddig minden toborzó-versenyen résztvettek, érdeklődtek, hogy az idén nem lesz nyári toborzó-verseny? Az érdeklődőknek itt üzenjük, hogy toborzó-versenyt az idei nyárra is tűzünk ki. Valamelyik közeli számban a feltételeket is ismertetni fogjuk. Mindenesetre toborozni már is lehet!

Megjelent a Meséből valóság - könyvalakban is.

Egy örömhirt közöl az Uj Cimborá a kis olvasókkal. Ha sok küzködés és anyagi áldozatok árán is, végül sikerült könyvalakban is megjelentetni a „Meséből valóság“ c. lengyelből fordított gyermekregényt, amelyet annak idején Jan Wolskitól, Kormos Jenő fordításában folytatásonként közölt az Uj Cimborá. A könyvet, a Minerva nyomda állította ki tetszetős, csinos külsővel. Ára 40 lej boltokban, vidékre 5 lej portóköltséggel. A kis cimboráknak 30 lej, vidéki rendelésnél a kis cimboráknak még 5 lej portóköltséget kell küldeni. A könyv az 1-ső számú kiadványa az Uj Cimborának. Amennyiben érdeklődést látunk a könyv iránt, karácsonyra ismét jelentetünk meg más szép könyvet.

Kertészkedjünk kis cimborák.

Hogy ismerjétek meg a virágokat külön-külön is, időnként egy-egy fajta virágot ismertetni fogunk előttetek. Minthogy ezeket minden évben nem közölhetjük, tehát csak most egyszer és mindenkorra, jó lesz, ha vesztek egy-egy irkát és sorra beírjátok a fontos tudnivalókat a kertészkedésről s az egyes virágokról. Ezt a jegyzetet aztán megőrzitek s ha felnőttek, akkor is elővehetitek.

Harangvirág. (Latinul: *Campanula*.) A május virága. 50–60 cm. magasra is megnő. A csöngettyűhöz hasonló rózsaszín, krém, lila teljes virágai szétágazóan csüngnek alá. Évelő. Csak a második évben nyílik. Vethető szabad földbe, május, június hónapokban. Magva: fénylő fekete. Olyan, mint egy jókora bolha. Csak kertekben gonozható.

Csillagvirág. Nyáron nyílik, jul., augusztusban. Egy méternél magasabbra is megnő, úgy, hogy szegélynek párkányra nagyon alkalmas — különösen parkokba és nagy kertekbe. Gyönyörű lángpiros színe van. Vékony száron ernyőszerűen virágzik. Juniában vetendő, egyenesen a helyére. De csak a következő évben nyílik, vagyis évelő. Magva gömbölyű, mákszemnyi, szürkés fekete. Csak kertekben gonozható.

Négylevelű lóhere.

Írta: gróf Béli Margit.

7.

— El én. — Volt a szíves felelet.

A gyermekek egy kis tornáról beléptek a Mária rosszlevegőjű, sötét szobájba. A két gyerek odasietett az ágyhoz és átnyujtotta a virágokat. Mária örömteljes várakozással és csodálkozva tekintett fel:

— Nekem hoztátok? — A két gyerek némán bólintott. — Köszönöm. — Suttogta Mária alig hallhatóan és arcát beletemette az illatos virágokba. A gyermekek körülnéztek a szobában. Mártha megszólalt:

— Miért van itt ilyen sötét és rossz levegő? — A feleletet be sem várva, odatipegett az ablakhoz, felállt egy székre és kinyitotta, kiakasztotta a zsalugátereket. Egyszeriben világosság támadt és jó friss levegő tódult be a szobába. Mária élvezettel szívtá be a levegőt és ezt a sok szeretetet, amit a gyermekek ő iránta mutattak. Márta és Laci még sok ideig elbeszélgettek Máriával, csak, amikor már korgott a gyomruk, akkor érezték, hogy ideje lenne hazamenni. Máriától elbúcsúztak és a mezőn, majd a kis erdőn át, siettek haza.

De egyszerre csak idegen szavak és durva hangok ütötték meg a két gyermek fülét. Szorosabban megfogták egymás kezét és megálltak. A szívük hangosan dobogott. Laci élesen figyelt, szeme a bokrok sűrűségében borzós, veszekedő cigányokat pillantott meg. Laci Mártának intett: Fussunk!

De megreccsentek az ágak a gyermekek futó lábai alatt. Az egyik cigány felfigyelt, míg a többiek sem hallottak, sem láttak, csak veszekedtek, aztán felugrott ültéből, teste előrehajolt, fekete szeme mereven kutatott az ágak között és egyszerre csak egy nagy ugrással bevetette magát a sűrűségbe. Átugrotta a bokrokat, fatuskókat, keresztülvergődött a sok indás növényen, meg ágakon és ezt mind oly nesztelenül csinálta, hogy a gyermekek egy hangot sem hallottak. Még egy ugrás és a nagy ember elérte a gyerekeket, de megbotlott, hasravágódott és fejét belevágta egy kiálló fatuskóba. Homlokán egy nagy seb tátongott, a vér patakzott belőle. A viharedzett „cigány“ mit sem törődött ezzel, megint felugrott, de elszedült, összeesett, szeme lecsukódott és mozdulatlanul feküdt a földön.

A két gyerek figyelmes lett üldözőjükre, egy pillanatig megállt. Laci összeráncolt homlokkal figyelte az elvadult, torzborz arcot, amely valakire emlékeztetett. Egyszerre csak elpirult és odasugta Mártának:

— Nézd, hogy hasonlít Papára, ha lenne vágva a szakálla, pont olyan lenne.

(Folyt. köv.)

Esfi alkonyatkor...

Irtá: Teleky Dezső.

Esti alkonyatkor csak egyedül járok...
 Behavazzák utamat az akácfavirágok...
 A sok hulló szírom halovány színében
 Fonnyadtan röppen le
 Szürkülő fejemre...
 Ami már hervadó, hozzám illik éppen.

Illatozva nyílik a pünkösdi rózsá...
 Ha még gyermek volnék, be rám mosolyogna:
 Vig dal hallszik ide, kacagásba ringó...
 Jertek fiúk, lányok
 Űde kis virágok!
 Csak rátok mosolyghat a rózsá s a bimbó.

Jóska dolgozik és imádkozik.

Irtá: Holstein Mária.

Volt egyszer egy szorgalmas özvegy asszony s volt annak egy rest fia.

Nagyon sokat dolgozott az özvegy asszony. Hófehér volt a házikója ott a város végén. Fényes ablakában tarka virág díszlett. Porondos szép udvarán, hosszú nagy kertjében sehol egy gyom, sehol egy burján. Csak viola, rózsá, bársony fű és hasznos zöldségek sorakoztak, no, meg dus termést ígérő gyümölcsfák hajladoztak. S ez a nagy rend, tisztaság mind az ő keze munkája. Pedig kenyérkereső dologba jár reggeltől estig, hogy egyetlen fiának megszerezze a mindennapit. Most is már hajnalban talpon volt, hogy mindent rendben hagyjon.

De már hat óra, indulnia kell. Lassan benyit a jól lefüggönyözött szobába, oda megy az ágyhoz, meleg szeretettel, hosszan nézi alvó fiát. Ugy fáj, hogy fel kell költenie, de alva nem hagyhatja. Gyöngéden megcsókolja. Józsi felébred és duzzogva a falnak fordul.

— Már ugy látszik ezután még éjszaka sem alhatik az ember, — morog Józsi nagy mérgesen.

S a tizenkét éves ember mind a két kezével védekezik, kifüggönyözött ablakon beözönlő fényes sugár ellen.

Végre nagy nehezen megérti, hogy anyjának dologba kell mennie s neki ott van szépen előkészítve a frissen főzött étel egész napra.

Bucszás közben az édesanyja visszaszól:

— Majd később, hozd be lelkem azt a forgácsot a színbe, hogyha eső lesz, ne ázzék meg!

— Olyan meleg van. Aztán nekem egyéb dolgom van. Holnap ugys vasárnap, itthon lesz édesanyám.

— Ha holnapra marad megint, nem mehetek templomba, pedig már a múlt vasárnap sem voltam.

— Nem kell okvetlen a templomba menni — felelelt Jóska.

Édesanyja semmit sem szólt, csak ránézett könnybe borult szemével és nagy busan kifordult a kapun.

Jóska lassan felöltözött, ágyát kelletlenül felvetette, aztán leült reccselizni. De valahogy nem esett olyan jól az étel, mint máskor.

— Bizonyosan nincs jól elkészítve — kelt fel haragosan az asztaltól. Vette a kalapját, kiment a kertbe s lehevert a fübe, ez volt az „egyéb dolog“.

Hanem ma itt sem volt nyugta, valami rossz érzés ide is elkísérte és folyton arra készlette, hogy nyissa ki félig lezárt szemét és nézzen vele. Jóska felült és akaratlanul is olyan dolgokat figyelt meg, amit máskor meg sem látott.

Azt látta, hogy körülötte az Isten minden kis teremtese vidáman munkálkodik, csak ő, a nagy iskolás fiú hever tétlenül. Megelevenült körülötte minden: apró kis göröngyök féltve takarták barna ruhácskájokkal a lehullott parányi magvakat; a karsu fűszálak fényes hátú bogárkákat ringattak; a virágok szives készséggel, mosolyogva kínálták édes mézzel telt kelyhököt, hogy a tarka pillangók és a picí méhek kedvökre lakmározhassanak; a törpe bokor és a magas fa koronája egyaránt szeliden tartotta ölében és védelmezte a kis madárkák fészkeit. A madarak énekeltek, építettek fáradhatatlanul. S erre a sok ezer teremtesre az aranyos nap állandóan (ma talán tulságos mértékben is) ontotta fényes sugarait. Ha valamelyik nagyon felmelegedett, a hűs szellő szeliden megsimogatta, hogy felejtse a nagy hőséget.

Jóska nem nézhette tovább ezt az élénk munkás világot, felugrott, keresett egy rossz zsákot, leterítette a ház árnyékos oldalán a porondra, ráheverve a fal felé fordult, hogy ne lásson semmit.

De az a rossz érzés ide is elkísérte, itt is kipattant álmos szeme s megint látott. A sötény falából kiálló gerenda mellett egy bor-

sónyi lyuk volt, azon csak úgy özönlött ki a hangyák fekete serege. Ott lent a fal tövé-nél egy pici hangya egy óriási kenyédmorzsát cipelt felfele.

— Ez éppen annyi, mintha én az egész forgácsot, amit az este hordtak a számar-sze-kérrel, egyszerre akarnám felvinni a padlásra.

Ekkor vette észre először, hogy tulajdonképpen az a forgács szurja, azért nincsen kedve.

A kis hangya ezalatt csak haladt a nyilás, felé, de a fele útján puff!... visszaesett.

Ujra kezdte. Próbálgatta négyszer, ötször, de hiába. Ekkor már figyelmesek lettek a többiek és ketten-hárman siettek segítségére. Egy pillanat múlva már bent volt házikójukban a nagy kenyérmorzsza.

Jóska szeme előtt megjelent két könnyes szomoru szem.

Most már tisztán látta, hogy milyen há-látlan rest gyermek volt. Édesanyja mindig a végkimerülésig dolgozik, csak hogy nevelhesse, fenntarthassa, ő haszontalanul elfe-csérli az időt s még a mai kérését sem telje-

sítette. Lám, ezek a parányi állatok, hogy siet nek kéretlenül is egymás segítségére!

Megszégyenülve ugrott fel és hordta a szinbe a forgácsot. Mire elkészült, újabb ag-godalom fogta el. A nagy hőség után hirte-len erős zivatar támadt. Sötét felhők gomo-lyogtak. A sűrű villámlást olyan erős csatta-nások követték, hogy csak úgy rezgett a fe-hér házikó ragyogó ablaka. Hát még a szél, hogy csavarta, tördelte a fákat, mintha töves-től akarná kitépni?

Jaj, talán édesanyját már bele is seperte a folyóvizbe, hiszen ott mos. Rettenő félelem fogta el e gondolatra. Előbb sirt, jajgatott, aztán, hogy a vihar tombolását ne hallja, az ágy párnáiba temette fejét és imádkozni kez-dett:

— Istenem, őrizd meg az én jó anyámat,
— zokogta keservesen.

Ki írhatná le örömteljes meglepetését, mikor az ajtó hirtelen feltárult s csuron vi-zesen bár, de előtte állt az édesanyja:

E naptól kezdve Jóska volt a legjobb fiu, mert megtanult dolgozni és imádkozni.

Szerencse fel!

Ifjúsági regény. — Írta: Horváth Sarolta.

(10-ik közl.)

Öt óra után a mérnököt a telefonhoz hív-ták a bányától. Az egyik fiatal bányamester iz-gatoltan telefonálta, hogy az északi tárnában na-gyon sűrű a bányalég és veszélytől lehet tartani. Harmati rögtön búcsúzott feleségétől s azt ígérve, hogy amint lehet, visszajön — gyorsan elment.

Nem sokkal Harmati mérnök távozása után, megjelent a kis Kelemen Lali a villában, szánal-masan feldagadt képpel. Kérdések során el-mondta, hogy mostanában nincsenek annyit együtt a fiúkkal, mert amióta nem engedték le őket a bányába, nagyon megváltoztak. Valóság-gal kerülük őt. Lehet, hogy azért nem hívták ma sem a kirándulásra.

A beszélgetés folyamán Harmatiné egyre iz-gatottabb lett és idegesen járkált fel és le a szo-bában. Lajcsi nem mert megszólalni és csak ült a szék szélén csendesen. Azt is elfelejtette, hogy fáj a foga, azt is, hogy tegnap azt mondta a fiuk-nak, hogy nem jön ide többet. Még az sem jutott eszébe, hogy haragudjon rájuk, amiért őt nem hívták. Csak egy dolog foglalkoztatta: hogyan tudná megvizsgálni a jó nénit, aki úgy aggó-dik a fiúkért.

Már a nap is lement s a gyermekek még mindig nem jelentkeztek. Eljött a vacsora ideje. Csilingelve megszólalt a telefon csengője, de Har-matiné nem hallotta. Lajcsinak kellett őt figyel-meztetnie, hogy valaki a telefonhoz hívja. A néni háttal ült Lajcsinak s most, mikor megfor-

dult, rémülten látta a kis fiu, hogy a szeme kön-nyes.

Ilyen szomoru este még nem volt soha a boldog kis villában. Harmati azt telefonálta, hogy ne várják haza, mert bizonytalan ideig nem mehet haza. Vacsoráját hozza fel valaki. Nagyon izgatott lehetett, mert még azt is elfe-lejtette megkérdezni, hogy a fiuk megérkeztek-e?

Lajcsi, a dagadtfogú Lajcsi örömmel jelen-tette ki, hogy ő szívesen elviszi a vacsorát a mér-nök bácsinak, hősies arccal bizonyítgatva, hogy nem fáj már a foga. Amíg Kati a konyhában ételhordó edénybe rakta a mérnök vacsoráját, Lajcsi az édesapja lámpáját keresgélte, amit itt felejtett, amikor hazajöttek a bányából. Nézett szét a konyhában, de bárhogy is vizsgálódott, nem látta sehol. Mikor Kati valamiért a kama-rába nyitott, ő is utána ment csendesen, de ott sem látta sehol, bármerre nézett. Katinak fel-tűnt a máskor oly csendes fiu furcsa viselkedése és megkérdezte, hogy mit keres? Lajcsi ekkor megmondta, hogy édesapjának éjjeli szolgálatba kell mennie s mivel a másik lámpája elromlott, haza szeretné vinni azt, amelyik a múltkor itt maradt. Most már mind a ketten keresték, még a fiuk szobájába is benéztek és mégsem sikerült megtalálniok.

Egyszer csak Kati a homlokára csapott és boldogan — hogy végre eszébe jutott — ujsá-golta Lajcsinak, hogy Zolika elvitté magával.

Lajcsi egész uton — a bánya felé — azon gondolkozott, miért kellett Zolinak a lámpa, de sehogyan sem tudta kisütni.

Mikor a vacsorával megérkezett, nagy sürgős-forgás volt a bánya bejárata körül. Harmati bácsi, három másik bányamérnökkel éppen akkor érkezett fel a bányából. Ugy, ahogy volt, kormosan, szoritotta meg a Lajcsi kezét és gyorsan fogyasztotta el vacsoráját. Még le sem nyelte az utolsó falatot, már is indult vissza a föld alá. De a társa előtt mégis hirtelen megfordult s azt kérdezte a báméskodó fiutól, hogy Zoliék hazáérték-e már. Mikor a választ megkapta, összeszorított szájjal megfordult és lement újra a bányába.

És munkások jöttek, munkások mentek. Kigyultak a telep és a város villanyai is. Lajcsi elgondolkozva nézett le a villanyfényben uszó városra. Milyen szép, mint egy meseváros. Majd újra a barátaira gondolt: vajjon hazajöttek-e már? S mintha utolsó gondolatára adná meg a feleletet, valaki vállát kezdte veregetni. Ijedten ugrott fel, de csakhamar mosolyogni kezdett: apja állt előtte, fekete, szénportól csillogó bányaoöltözetében. Tíz órakor kell megkezdenie a munkát, de mivel tudta, hogy valami baj van a bányában, hamarabb feljött.

Csodálkozva hallgatta fia elbeszélését két pajtásáról, de, mikor a lámpa került szóba, úgy ugrott fel, mintha puskából lőtték volna ki. Lajcsi el nem tudta képzelni, mi történhetett az

ő bátor apjával, hogy ennyire izgatott lett egyszerűen.

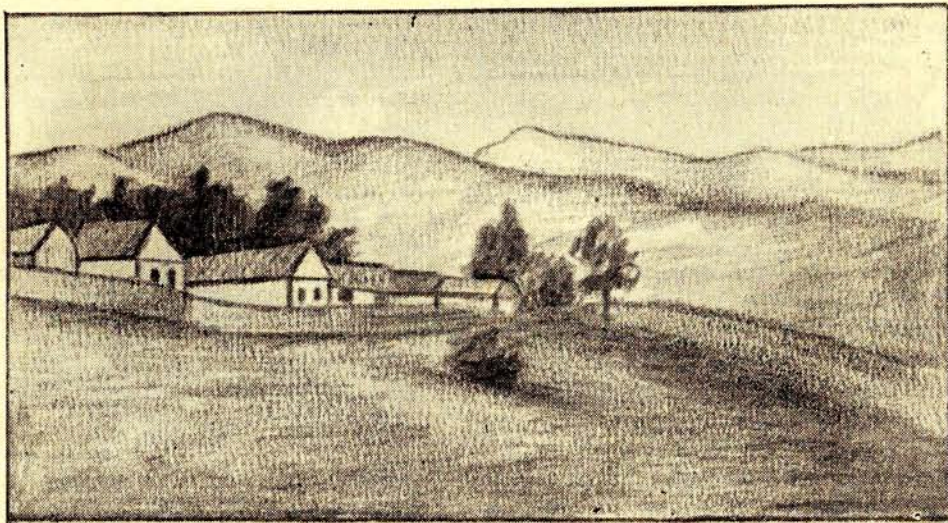
Kelemen bácsi a telefonfülkébe rohant és gyorsan kérte, kapcsolják úgy a vonalat, hogy ő Harmati mérnök ur lakására beszélhessen.

A telefonos kisasszony gyorsan engedelmeskedett s Lajcsi csakhamar hallotta apja mély hangját, amint szaggatottan kérdezte: otthon vannak-e már a fiuk. A választ nem hallhatta, de az apja arcából mindent kitalált. Néhány perc múlva 10 óra és a két barátuk se hire, se hamva. Ekkor váratlanul iszonyu, mennydörgés-szerű robaj rázta meg a levegőt. Lajcsi azt hitte, hogy ott helyben elsüllyed, úgy megrázkódott alatta a föld. Iszonyu nyüzsgés támadt a bánya szája körül. Szorosan fogta apja kezét és vele együtt arra felé tartott. Egy csoportban beszélgetett a négy mérnök, akik egy perccel a robbanás kitörése előtt érkeztek fel. Itt is, ott is sápadt arcu, ijedt bányászok beszélgettek, a városban megszólaltak a harangok, zugott a sziréna. Már mindenki tudta, hogy a Keleti bányában robbanás történt.

Kelemen, az egyszerű bányász pedig furakodva igyekezett közel férközni Harmati mérnökhöz. Lajcsi el nem tudta gondolni, mit akar az apja, de csakhamar megdöbbenve hallotta apja meg-megcsukló szavát:

— Mérnök ur! Mérnök ur! A fia a bányában van!

Folytatjuk.)

A Zsilvölgyének legnagyobb városa: Petrozsény, háttérben a Paring-hegység. Rozsos Etel rajza.

Vihar a Paring alatt. Irta: Molnár Sándor.

Úgy tépi, zuzza fent a hegytetőn
a büszke fenyők örökzöld ágait,
mint halálraítéltnek tépi a félelem
elszakadt, megtört idegszáleit.

Fent a Paringon éles erős a szél,
oly kegyetlenül süvit le az ágra.
Hiába sirnak jajgatnak a fák:
gögös, nem ad semmit a sirásra.

A gyermek kincse: égi csillag.

Földes Zoltán bácsitól.

Merre mégy te, kiskirály?

— Föld alá.

Merre szálsz te, víg sirály?

— Viz alá.

Mit találsz a föld alatt?

— Ékkövet.

Mit találsz a víz alatt?

— Gyöngyöket.

Hát te, kislány, merre mégy?

— Ég felé.

Vágyó szemed merre néz?

— Fény felé...

Mit látsz ott fönny, kisleány?

— Csillagot:

Mennybe ment az én anyám,

Szive — amely vár reám —

— Csillag ott...

Három testvér.

Írta: Etelka néni.

Ugy-e tudjátok, új cimborák, hogy milyen nagy a Föld? Hát még mekkora a világ, a nagy mindenség! Ha a csillagos eget nézitek, vajjon ilyenkor eszetekbe jut, hogy a rengeteg ragyogó pont közt mennyi olyan csillag van, ami sokkal nagyobb mint a Föld? Hát én most egy ilyen messzeségben fénylő pontocskáról akarok mesélni nektek, ami százszor nagyobb mint a Föld. De azt hiszem sok is lenne, ha az egész csillagról akarnék beszélni nektek. Olyan hosszú volna mesém, hogy talán sosem érnék a végére és el is unnátok. Ezért rögtön a tárgyra is térek.

Ezen a hatalmas csillagon, amit mi akkorának látunk, mint a sötét erdőben világító szentjános bogárkát, élt egy család. Türelmenek hívták az édesapát, Megbocsájtásnak az édesanyát. Három gyermekük volt. Szeretet, Jóság és Hit. Hát mi földiek el sem tudjuk képzelni, hogy milyen csodálatosan szép volt a három testvér. Szemük kék volt, mint az ég, arcuk mint a napon szikrázó tiszta hó, hajuk meg mint az olvasztott arany. Ennek a családnak a nagyszerűsége beragyogta az egész csillagot s minden élőlénynek örömet és boldogságot tudtak nyújtani. Hej, hogy gyönyörködött a tündöklő csillagrengetegben ez a család! De egyszerre Jóság egy nagyon halványan pislákoló csillagra lett figyelmes. Ejnye, de nagy szomorúság lehet ott, gondolta magában, ha olyan pislákoló fény melleit kell élniök. Jaj, szorult össze a szive, ha gyorsan nem segítenek raituk, még az a kis fény is kialszik és egész sötétbe borul ott a világ. Nősza, rögtön hívta is a testvéreit.

— Gyertek csak, gyertek, nézzetek csak oda, azon a kis pontocskán nagy baj lehet. Ugy látom, mintha minden pillanatban ki akarna aludni a világosság. Nem gondoljátok, testvéreim, hogy jó lenne oda szállnunk, hátha segítségükre lehetnénk.

Szeretet szomoruan rázta meg a fejét.

— Tudod testvérekém, hogy az, amit te mutatsz, az a Föld, amiről annyi szomorú dolgot hallottál. Előttünk már volt Valaki, aki sokkal nagyobb és hatalmasabb volt, mint mi. Akinek a lelkében mind a hárman egyesültünk, s látjátok az ő fényét és dicsőségét is hogy elhomályosította a sok irigység, és gonoszság, ami az emberekben van. — Nem úgy testvérem, szólt a Hit. Mindig biznunk és remélnünk kell és sohase veszítsük el a bátorságunkat, ha másokon segíteni akarunk.

El is határozta a három testvér, hogy lemennek a Földre. Édesanyjuk megsütötte a mesebeli hamuban sült pogácsát, közben sűrűn hullottak könnyei. Ezek a könnyek a Földre gurultak. Eljött a nagy nap is, amikor elindultak a testvérek a nagy utra és a sebes gondolatnál sebesebben repültek csillagról csillagra a Föld felé. Mégis sok idő telt el, amíg elértek ide.

Hosszu hónapok teltek el, hogy itt éltek az emberek között, de senki sem fogadta be őket. A hó is lehullt és az ablakokat jégvirágok borították és napról napra hidegebb lett. A testvérek fáztak, éheztek, de legjobban szenvedtek az emberek önző ridegségétől. Amikor már alig álltak a lábukon az átélte szenvedésektől, az uton ragyogó gyöngyszemeket találtak. Ezek a gyöngyszemek édesanyjuk könnyei voltak, amiket gyermekeikért hullatott, amikor elhagyták az otthonukat. A testvérek összegyűjtötték a talált gyöngyszemeket. Már nem érezték a kegyetlen hideget, sem az éhséget. Édesanyjuk könnyei minden bajtól megvédelmezték őket. De egy éjjel, amikor hóval borított fák alatt álomra hajtották fejüket, egy utonálló elrabolta a drága kincseket. Ezután aztán igazán rettenetes sors várt a szegény testvérekre. Nemhogy segíteni tudtak volna az embereken, de érezték, hogy

nemsokára nekik is el kell pusztulniok. Főnt pedig édesanyjuk szorongó szívvel látta, hogy a gyermekei bajba jutottak. Megeredtek szeméből a fájdalom könnyei, de a tenger vizébe hullottak, vagy a Föld mélyébe, ahonnan a kapzsi emberek szegény rabszolgákkal felhozatták és ezeket a gyöngvöket drága pénzért árulták. A testvérek minden reményüket elvesztették, csak a Hit biztatta őket. Ne csüggedjetez testvéreim, mindnyájunk Atyja velünk van és ő segíteni fog rajtunk. — Alig mondta ki ezeket a bátorító szavakat, amikor egy kis kunyhó elé értek. — De jó volna ide betérnünk, megmelegedni, megpihenni, — mondta Szeretet. — Hogy is mehetnénk be, — sirta el magát Jóság, — amikor fényes paloták urai gazdagságuknak morzsáiból sem juttatnak nekünk, akkor hogy osszák meg itt szegénység szükös falait. — Nézzétek, — mondta Hit, — a kéményből nem száll fel a füst s mégis nagyobb melegség árad innen ki, mint amerre eddig jártunk. Drága csillárok sem világítanak s mégis nagy fény ragyog ki bárhonnan. Próbáljunk itt szerencsét.

Bátortalanul kopogtattak be, bentről meleg, biztató hang szólt ki. Szegényes szobába léptek, ahol idősebb néni fogadta őket. Még el sem panaszkodhatták a testvérek sorukat s máris ment a néni s hozott egy darab kenyeret s egy kanecsóba tejet. A kenyeret, ami bizony fekete is volt, meg száraz is, hat egyenlő részre osztotta. Aztán hat bögrét vette elő és a tejet is hat egyenlő részre osztotta.

— Én már ettem, — mondta a néni, — s közben piros lett az arca, mert az igaz mondáshoz volt szokva, de most biz füllentett. — Nem sok az, amit adhatok. — mentegette magát, — bizony mi is szegények vagyunk s a három csészében levő tejet és a három szelet kenyeret fiaimnak teszem el, akik nemsokára hazajönnek a nehéz munkából. A többit jó szívvel adom. Forrasszátok el egészséggel. Alig telt el egy pár perc és máris jöttek a néni fiai. Három szép szál legény.

— Mi jót hoztatok gyermekeim, — kérdezte a néni, — remélem nem telt el ez a nap eredménytelenül.

— Nem anyácskám, — mondták mind a hárman egyszerre. — Hallgass meg minket — kérelték és körülvették édesanyjukat. A legidősebb elkezdte a mondókáját. — Figyelj rám, anyácskám és ha befejeztem történetemet, íteld meg, hogy szép, amit szívemben elhoztam neked. A reggel, amint a gyár felé igyekeztem, egy kis inast láttam, aki nehéz vasakkal teli szerszámos ládát cipelt. Minden lépésnél sóhajtott szegényke, hát én elkértem a ládát és vittem helyette.

— A jó Isten áldjon meg édes fiam, — csókolta meg az anya a gyermekét. Helyesen cselekedtél. Hát te, középső fiam, mit végeztél ma?

— A műhelyben, — kezdte a második fiu — az egyik munkatársam beteg lett. Elvégeztem helyette az ő munkáját is, hogy ne vesztse el a napidiját.

— A te napod sem telt el hiába, — mondta szeretettel az édesanya. — Most téged szeretnélek hallani legkisebb gyermekem, — fordult a harmadik fia felé.

— Oh, édesanyám, én olyan jelentéktelen dolgot tettem, hogy elmondani szégyellem. Egy cicakölyök magas fára mászott, ahonnan keservesen nyávogott, mert nem mert lejönni. Felmásztam érte és lehoztam.

— Nagyon helyesen tetted, édes fiam, mert mindenkin segíteni kell, aki segítségre szorul. De az én napom sem telt el hiába — s elmesélte a testvérek történetét. Hej, hogy megörvendtek a fiuk, mikor megtudták, hogy a három szép leány a vendégük. El sem engedték többet őket.

— Maradjatok nálunk — kérelték a testvéreket — mi földiek vagyunk és jobban ismerjük az itt lakókat. És ha segíteni akartok az embereken, mi is jó szívvel részt veszünk a munkátokban.

Ugy is lett. A testvérek a szives vendéglátóknál maradtak és a kicsiny konyhába boldogság, öröm költözött. Az emberek nem tudtak eleget csodálkozni azon, hogy a három fiu, akik nehéz munkát végeznek és szükösen élnek, hogy lehet az, hogy mindig derűsek és frissek. Sokan nem is kérdezték őket, hogy hogy lehet ez. S mind a három fiu egyformán felelt:

— Fogadjátok be ti is szivetekbe a Szeretetet, Jóságot és Hitet és akkor ti is boldogok lesztek. S ezek után mind több és több ember fogadta meg a fiuk tanácsát s egyre többen hívták otthonukba a testvéreket, akik szivesen látogattak el mindenhova, ahol őszintén fogadták őket. Amikor édesanyjuk ismét lenézett hozzájuk, látta, hogy most már a Föld sines sötétségbe, homályba burkolózva, hanem átragyog a homályon, a sötétségen is a Hit, a Jóság és Szeretet.

Humor.

A latinosok fordítási gyakorlatokon izzadnak. Az egyik diák így fordítja le a következő mondatot: Hannibal ante portas. Hannibál azelőtt portás volt... (A világhírű hadvezér bizonyonnyal megfordulna a sírjában, ha tudná, hogy ez a diák így vélekedik róla. A helyes fordítás ugyanis ez: Hannibal a kapuk előtt).

Diák Bódi és Pipa Laci mulatságos esete.

Meséli: Géza bácsi. — A képeket rajzolta: Komáromi Attila, ref. fg. IV. ot.

Diák Bódi számtan könyvét sutba vágja,
Unja magát, a plajbászát folyton rágja,
Tudományszomj, tanulásvágy nincsen benne,
Tunya diák iskolába miért menne?

A dolognak Pipa Laci hírért veszi,
Ökeme is hasonló cég s öröm eszi.
Bódikához megyen mostan barátkozni.
Az iskolakerülésről tanácskozni.

— Szerusz Bódi! —, szerusz Laci! —,
örvendeznek,
Hadtanácsot, nagy tanácsot ott rendeznek,
Egyik mondja: az iskolát ő nem bánja!...
Másik tódit, a számtant meg vigye kánya!

Ordít Laci, arca lángol haragjába:
— Ördög bujjék abba a csúf iskolába!...
Ha Belzebub belebujna, mi is lenne?...
Tandijpénzen mind a kettő biz' mást venne.

Bódi feláll, ünnepélyes lesz a hangja:
— Huj, huj, hajrá! készülhetünk már a harcra,
Szalonnával kenjük meg jól az iskolát,
És azután uszitsuk rá a sok kutyát.

Tett követi a szép tervet, hamariába!
Szalonnát tesz mindenik a táskájába,
Elindulnak ki az utra, lopva, csöndben.
Lesz részük majd holnap reggel nagy örömben!

Éjszaka van künn az utcán már nem járnak,
Diák Bódi, Pipa Laci készen várnak,
Végre a hold felhő mögé rejti arcát,
Dühös kedvvel kenetik a szalonnát.

Tavas.

Irta: Ujlaki István.

Erdők ölén, völgyben, réten
illatosan, lila-kéken
nyílik már az ibolya,
Ő a tavasz kis futárja,
régén várunk már utána
s most már ő csal, hív oda.

A szellővel azt üzente:
fogytán van már a türelme,
olyan nagyon vár szegény,
Cimboráim induljunk hát,
vidám-frissen fogjon munkát
minden lányka és legény.

Munka-ünnep a szép tavasz,
mikor a tél már nem havaz,
énekeljünk cimborák,
Megjöttek a gólyák, fecskék,
festegetik már a lepkék
tarka szárnyuk himporát.

Dalos száju kis madárkák
hűs patak vizébe mártják
puha-piros csőrüket.
Szól az erdő száz meséje,
szépen, úgy mint a mesébe,
zeng a zengő, zöld liget.

Melengető tavaszi fény
játszik a zsenge rét színén,
ugy csókolja föl a földet.
Ó, ibolyák, ó zöld füvek,
ó harmatos, szent készület:
Szép tavasz köszöntelek!

Ahogy ifjú munkatársaink írnak...

Május 8-án rendezte az Uj Cimborá első tavaszi kirándulását a bükki EKE menedékházhoz. Hogy milyen volt a kirándulás, elmondják az alanti beszámolók:

Kleimann Kató III. el. ot. beszámolója

Nevezetes dátum ez részemre, ekkor rendezte az Uj Cimborá első tavaszi kirándulását. E nap reggelén szép napsütésre ébredtem. Gyorsan felöltöztem és már 8 órakor az Uj Cimboránál voltam. Fél 9 órakor volt az indulás. A fehér lobogót egy kis cserkészfiu vitte. A zászlón arany betűkkel van írva „Uj Cimborá”. Fél 11 órakor érkezünk a Bükkbe, ahol rögtön tejszeles kenyéret ettünk jóízűen

Majd játszottunk. Volt olvasási verseny, amelyen és I-ső díjat nyertem. 1 órától 2-ig volt az ebéd. Közben beborult az ég, mire bemene-kültünk a menedékházba, de amikor kiderült, folytattuk a játékot, egész uzsonnáig. Ezután sorba álltunk és a Ziziből elénekeltük a „Holdfényes éjjeli órán” c. dalt s aztán lassan hazafelé indultunk. E kirándulás emléke soká élni fog emlékezetemben és alig várom a megismételését.

Gödrí Ildikó IV. el. ot. beszámolója :

Pénteken, 7-én délelőtt hozta Marcella néni az örömhírt az iskolába, hogy a Cimborá kirándulást rendez a Bükkbe s arra a kis cimborákat szívesen látja. Szombaton a szerkesztőségbe Marcella nénivel megbeszéltük az indulás idejét. Vasárnap reggel fél 9 órakor indultunk, 2 órai gyaloglás után a menedékházhoz értünk. Itt friss tejfeles kenyeret ettünk. Aztán kiosztotta Marcella néni a kirándulás s az Uj Cimborá jelvényét a kis arany szívet. Majd elmentünk egy tisztást keresni, rövidesen kaptunk megfelelő helyet. Volt köztünk egynehány cserkész, kik mint náluk szokás, sátrat szerettek volna verni, de tervük ezuttal nem sikerült. Kevés pihenés után olvasás és szavló-verseny volt. A díjak kiosztása után társasjátékokat játszottunk és fényképeztek. 1-től 2-ig volt az ebéd idő. Ebéd után 1 órai pihenés következett volna, de mivel eső volt készülöben, visszamentünk a menedékházba. Ott olvastunk, társasjátékot játszottunk egy darabig, aztán újra kimentünk és kinn játszottunk. Künn a bárány, benn a farkas-t, amerikai tolvajlépést, meg virágosdít. Végül uzsonáztunk és lassan készülödni kezdtünk hazfelé. Énekelve és beszélgetve jöttünk az uton. Itthon a szüleimnek és testvéreimnek elmondtam, hogy milyen jól telt az idő. Kivánok még sok ilyen kellemes napot.

Eszperantó nyelvtanfolyam Vezeti: **Kormos Jenő,**

Tizedik lecke. — Deká leciono.

Írányt mutató tárgyeset. — Akuzativo montranta direkton.

Az irány megjelölésére, azaz e kérdésre válaszolva: *hova?* tárgyesetet (*n* betűt) használunk, mely megfelel a magyar *-ba, -be, -ra, -re* ragoknak. Pld.:

Mi iras en la teatro = *Én a színházban megyek.*
La sciuro saltas sur la arbon = *A mókus a fára ugrik.*

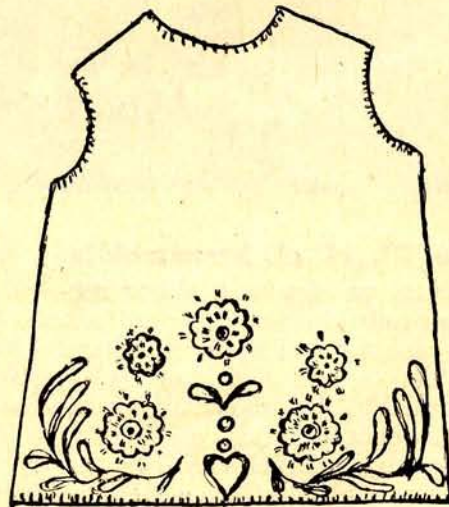
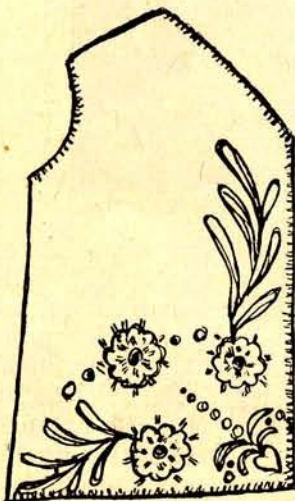
De jól vigyázzunk az ilyen kifejezésekre:

Mi iras en la teatro = *Én a színházba megyek.*
(*Benn vagyok már a színházban és ott járok-kelek.*)

La sciuro saltas sur la arbo = *A mókus a fán ugrik.*
(*Fenn van a fán és ott ugrik.*)

Jól jegyezzétek meg! Ha az irányt mutató szó a magyar *-ba, -be* ragnak felel meg, akkor az *en* előjárót, ha pedig a *-ra, -re* ragnak felel meg, a *sur* előjárót használjuk, mint a fenti két példában is láthatjuk.

Ha az irány város, ország, vagy más földrajzi tulajdonnév, akkor az *en* előjárót alkalmazzuk, de egészen el is hagyhatjuk; azontán minden esetben tárgyragot használunk. Például: *Mi iras en Parizon, en Londonon,* vagy: *mi iras Parizon, Londonon* = Párisba, Londonba megyek. Ellenben: *Mi iras en Parizo, en Londono* = Párisban, Londonban megyek. (Benn vagyok a városban és ott jövök-megyek.)

Gr. Beihlen: Katinka mellényterveze.

Megvarrhatjátok a babátoknak, de akár magatoknak is ezt az ügyes mellényformát.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Fülöp Bözsi és Mancéi. A szóképző rejtvény pályázatra nagy buzgósággal készültetek. Meg is van az eredménye, 84 új szót találtatok ki. — **Derecskey Sándor I. g. o. t. Lajos III. el. o. t.** Régi hűséges olvasói vagytok az Uj Cimborának. Már ötödik éve jár hozzátok a lap. Ez a hűség, ragaszkodás például szolgálhat a többi kis cimborának. A virágmagvaknak nagyon örültél. Valóban jól írod, az előfizetésekről nem szabad megfeledkezni. A szóképző pályázatra 85 szót küldtél be. — **Balogh Anti és Bözsike.** Régen ntm kaptam már tőled levelet. Amint írod, Anti, sok a tanulnivalód, ezért halasztottad egész mostanáig a levélírást. Hogy mikor megyek haza, még nem tudom, talán júliusban, vagy augusztus végén. Nagyon hiányzanak nektek, satumarei kis cimborák az összejövetelek — most nincs, aki törődjék veletek. A lapot innen mindig pontosan küldi a kiadóhivatal. Nemesak megfejtést, de új rejtvényt is küldtél be. — **Bándy Csaba IV. el. o. t.** Ne hagyjátok magatokat a rejtvényfejtésben sem, tgsácuesci kis cimborák. Lám a szóképző rejtvény pályázatra te is beneveztél s 80 értelmes szót képeztél.

Szabadi Babuka és Öcsi édesanyja. Jól esik olvasni a gyermekek ragaszkodását kis lapunkhoz. Bizony minden édesanyjának így kellene nevelnie a gyermekeit. Örülök, hogy olyan szép helyre kerültek. A 80 rózsza az udvaron, egy mesebeli tündérvkert képét mutathatja. A meghívást nagyon köszönöm. Ha Bucurestibe megyek meg is látogatom a kis családot. — **Sipos Vilma I. g. o. t.** Sajnálta, hogy nem lehettél itt a „Zizi“ meseoperett előadásán. Meglehet, hogy valamelyik jóteknony egyesület Brasovban is előadja, akkor esetleg te is láthatod, sőt még szerepelhetsz is benne. Aki rendszeren küldi az előfizetését annak megy is rendszeren a lap. **Szász Ilonka III. el. o. t.** Ej be ügyesen dolgoztál Ilonkám! 74 új szót találtál ki és küldtél be a szóképző rejtvény pályázatra. Ennek még Dezső bácsi is örülni fog. — **Jaeger Margit, I. e. tk.** Nem is tudtam, hogy tanítónőképzőbe iratkoztál. Mindenesetre áldozatos, lemondásos, de szép pályát választottál, segítsen az Isten ezen a pályán. Nem szeretem, hogy betegségről írtál. Remélem nem volt komoly? A virágmagvakat az idén vieszavárjuk! Örömmel olvastad a Zizi sikerét. Lehet, hogy Udvarhelyen is le fogják játszani s akkor ti is megláthatjátok, esetleg még mint cimborák szerepelhettek is benne. A kis festmény megjelenésének nagyon örültél. Jó fényképet küldhetsz be. Az újságot mindig örömmel olvasod. — **Mindenesetre jó volna, ha minden tanítónőképző lány és fiú már első évtől kezdve járatná magának az Uj Cimborát, mire végezne, egész kis kézi-könyvtárt nyerne az egyes évfolyamokban, bennük**

játék- s rájziskolat, verseket, szindarabokat, kerétszédési utmutatást és még sok más hasznos dolgot. — Szóts Huba Levente. A rejtvény olimpiászra küldtél új rejtvényeket. Azonban az erre a célra küldött dolgokat külön rajzpapírra kell, tussal szépen megrajzolni. A szóképzőrejtvény-pályázatra is beneveztél és 99 értelmes szót hoztál ki a feladott névből. A nyert virágmagvakat megkaptad. Bisothka Béla bizony már egy éve nem volt benn a szerkesztőségben. Csodálkozom, hogy te írtál neki, de ő nem válaszolt. Mert ez az Uj Cimborák között felállított szabály, ha valaki baráti levelezés céljából keres fel valakit, feltétlen válaszolni kell, még akkor is, nem fogadja el a felajánlott barátságot az illető, de éppen megindokolja a visszautasítást. Ilyen azonban eddig még nem fordult elő olvasóink között.

Tyma Magda IV. el. o. t. A husvétii szüniidőt arra használtad fel, hogy hosszú levelet írtál az Uj Cimborának „Zizi kisasszonyról“ az „Ellenzék“-ből is olvastál és vágyakozva gondoltál a cluji kis cimborákra, akik mind ott lehettek az előadáson, sőt még szerepelhettek is. Ha a nyáron erre jársz igérd, hogy meglátogatsz. No én meg vární foglak Magduskám! — **Incze Lajos.** Az aiudi kis cimborák közé tartozol. Nálatok is elő fogják adni Zizi kisasszonyt még pedig szabadteri előadásban. Bizonyal nagyon szép lesz. Neki milyen szereped lesz benne? — **Samarjai Sanyi I. g. o. t.** Négy-száz lejt tettetek postára előfizetesként. A kiadóhivatal itt utána néz és pontosan könyvelni majd el a küldött összeget. — **Samarjai Mártuska III. el. o. t.** Vigyázva és ügyelve írtál, nehogy hetest kapj a leveledért. Dehogy is kapsz rossz jegyet érte, inkább egy pusztit a szerkesztőnéitől. Már régen készültök írni, végre most el is küldtétok a levelet. — **Samarjai Pityu I. el. o. t.** Külön-külön írtatok nekem, én is külön válaszolok mindenikőtöknek. Elsőbe jársz Pityu s mégis milyen határozottan írsz, akár egy felnőtt. Az aláírásod meg éppen miniszteri aláíráshoz hasonlít. Eddig a nagyok olvastak fel neked az Uj Cimborából, de most már önállóítottad magad, egyedül olvasod a szép meséket, verseket. Ugye milyen nagyszerű dolog ez? Olyan szépen fejezed be a leveledet, hogy ide is írom, hadd olvassák el a többi kis cimborák is: — Adjon a jó Isten a Szerkesztő néni-nek jó egészséget, hogy még sokáig irhassin a sok szép mesét és verset a mi gyönyörűségünkre. — No írjatok máskor is kis Samarjaiak!

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

FEJTÖRŐ

Kockarejtvény.

Beküldte: *Török Márta*, IV. el. o. tan.

É	S	C	B
S	K	A	K
A	P	I	L
A	A	N	N
O	L	O	S
S	E	I	K
Ü	Z	R	A

1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			

1. Főváros. 2. Társasjáték. 3. Kicsi Pál. 4. Leánynev. 5. Főváros fordítva. 6. Ige, harmadik személyben. 7. Az ég színe.

A vastagvonalú kockák betűi egy magyar költő nevét adják.

2. Földrajzi pótlórejtvény.

Beküldte: *Petrovay Szabolcs*, III. el. o. tan.

...olozsvár, ...slo, ...yon, ...ebrecen, ...ruguay,
 ...opron, ...rsekujvár, ...iófok, ...anada, ...zland,
 ...óma, ...zsia, ...uxemburg, ...ork,
 ...landria, ...ndia.

Mark Twain regénye.

A 11-ik számban közölt keresztrejtvény megfejtése: Bicikli.

A 13-ik számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Betűrejtvény: Illetlenség. 2. Szórejtvény: Uj Cimborá.

A „*Marcella néni*” nevének betűiből a legtöbb értelmes magyar szót Elekes Éva Mária, III. o. tan. Csikszereda-Mercurea Ciuc, kis cimborá szerkesztette: 94 szót. Nagyon ügyesen dolgozott Török Márta is, aki 92 szót küldött be. 80 szónál többet küldtek be: Weress Zsófia, Titkos Kálmán, Kovács Gyurka, Fülöp Bözsike és Mancika, Derecskey Sándor és Lajos. 60 szónál többet küldtek be: gr. Bethlen Katinka, Nagy Samu, Sánek Boriska.

A pályázat eredménye kielégítő. Azonban nagyon sok helytelen szót kevertetek a szavak közé. Olyan cimborá is akadt aki 125 szót küldött be, de majdnem fele ennek helytelen volt. Másik nagy hiba az volt, hogy ragozott szavakat is küldtetek be, amiket szintén ki kellett huzzunk. Sok szó értelmetlen volt. Máskor figyelmesebben kell összeállítanotok az ilyen feladványt. A könyvjutalmat a két legügyesebb pályázó: Elekes Éva és Török Márta nyerte, akiket a szerkesztőség külön is megdicsér pontos és rendes munkájukért.

Megfejtést küldtek be: Butka Edit, Balogh Antika és Bözsike és Nyáguly Magda.

Nyertes lett: Butka Edit.

A kiadóhivatal postája.

Legutóbb előfizettek:

Tordaszentlászló-Savadisla: Székely Pál 50, Kovács Piroska 50, Baczó Margit 100, Kovács Piroska (Darolti) 100, Czákó Erzsébet, Kovács V. Ferenc, Enyedi Erzsébet, Báza Lovász Ilona, Gebe László, Kovács Kapsi Márton, Kovács Kriszka Ius, Vincze Margit, Kerekes Mihály, Mátyás Péter Ferenc, Kőműves Mihály, Tamás András Margit, Valkai Jani Sándor, Czákó Jolán.

Szatmár-Satumare. Ullmann Ági 100, Mezei Bözsike 50, Kereszteei Józsi és Sanyi 50, Boros Magda 50, Sziki Adám 50, Zatlókál Kató 50, Mihalka Ilonka 50, Wohl Ági 50, Léway Józsefné 128, Novák Janesi 50, Kaufmann Aliz és Pityu 50, Takács Attila 50, Mihalik Károly 50, Csendes Iván 50, Róth Gyula 50, Demjén László 50, Kovács Margit 85, Lőrántffy Zsuzsanna B. K. 85, Glück Bandi 50, Herez Ella 50, Hegedüs Évi 50, Nagy Gabi és Ica 50, Bartha Margit és Ica 50, Sztojka Tibi 50, Biró Kató 50, Jakab Ica 50, Demkó Kató 50, Kósa Ferkó 50, Péntek Farkas 50, Klein Ágica Damó Karesi 50, Molnár Erzsébet, Bakos Mária, Reha Bertalan, Berky Ica, Sós Sándor, Bódis Rózi, Grósz Anci, Gyügyei Zsiga és Karesi, Iczkovits Tibi, Kiss Gizike, Kiss Dezső, Papp Iduka, Bara Lajos.

Postán befizetve: Elekes Emőd 334, Samarjai Sanyi 400, Heccegh Klárka 167, Máthó János 100, Tellár László 200, Kovács Ildikó 150, Péter Lóránd 100, Marx Éva 100, Gergelyffy Nándor 224, Klein Juci 100, Rudolf Valentin 100, dr. Sváby Ferdinánd 100, Kiss Sándor, László József 200, Székely István 116, Tóké Lajos 132, Deák Ilonka 100, Dajbukát Gábor 200, Balázs László 100, Máthé László 100, Janesó Lia 200, Tyma Magda 100, Bándy Csaba 200, Beczó Gabriella 200, Fejes Pistuka 50 Lei.

A Kolozsvár-Cluji előfizetéseket a következő számban nyugtázzuk.

Gyermekruhákat

kifogástalanul,
 rendelés szerint
 készít az

ER-KA szalon

Cluj-Kolozsvár, Str. Eminescu 11. sz.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:
TELEKY DEZSŐ és SIMON SÁNDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.